

ANGELIQUE VAN DONGEN

De Ijskoningin

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440226

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij ClusterEffect / Ellessy
© 2022 Angelique van Dongen**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Zuchtend leunde Renske met haar rug tegen de gesloten deur. Ze probeerde tot tien te tellen voor ze zou gaan gillen. Ze trilde van woede. Emily, haar leidinggevende had haar om tien voor vijf nog een opdracht gegeven die per se vandaag nog af moest. Eigenlijk werkte Renske tot vijf uur, maar het kwam steeds vaker voor dat ze over moest werken. Er waren een aantal mensen waar Emily dat aan kon vragen, maar dat deed ze nooit. Altijd was Renske de klos. In het begin had ze daar niet al te moeilijk over willen doen omdat ze een tijdelijk contract had en hoopte op een vast contract. Maar steeds vaker voelde ze zich het zwarte schaap van haar team. Ze merkte steeds vaker verschillen in de omgang door Emily, alsof die het op haar gemunt had. Renske had geen idee waarom. Eigenlijk was ze iemand die met iedereen goed op kon schieten. En als ze iemand iets minder graag mocht, bezat ze de kwaliteiten dit niet te laten merken maar altijd aardig te blijven. Ze begreep daarom ook niet waar het gedrag van Emily vandaan kwam. Ze was vanaf de eerste werkdag van Renske vijandig tegen haar geweest. Ze had een aantal keer op het punt

gestaan om te vragen wat de reden was, maar besloot toch om het dan niet te doen om de zaken niet erger te maken.

Renske werkte op een beleggingskantoor als assistente van een aantal beleggingsadviseurs. Haar taken bestonden voornamelijk uit het maken van afspraken, het voorbereiden van gesprekken, het opmaken van contracten en telefoontjes afhandelen. Na de middelbare school had ze een administratieve opleiding op mbo-niveau gevolgd. Na haar diplomering was ze bij het bedrijf waar ze stage had gelopen in vaste dienst gegaan en had ze daar tot een half jaar geleden met veel plezier gewerkt. Als het aan haar had gelegen was ze daar tot aan haar pensioen blijven werken. Helaas besliste het lot anders. Andries, de eigenaar, besloot zijn zaak te verkopen en van zijn pensioen te gaan genieten. De overname zorgde voor ontslagen en zij was daar een van. Het was moeilijk om een geschikte baan te vinden die hetzelfde salaris bood, maar hier dacht ze dat gevonden te hebben. Vol goede moed was ze aan haar nieuwe baan begonnen. En nu, een paar maanden later, zakte de moed haar al in de schoenen als 's ochtends haar wekker afliep. Weer een vervelende

dag voor de boeg. Renske hield op. Indeed alle vacatures nauwlettend in de gaten, maar wat zij kon was op dit moment dun bezaaid. Tot er iets geschikts op haar pad kwam, zou ze het hier vol moeten houden. Ze was als achtendertigjarige alleenstaande zelf verantwoordelijk voor haar hypotheek en leven dus thuis zitten zonder baan was geen optie. Maar dit volhouden werd ook steeds moeilijker. Misschien moest ze toch eens met de hoogste baas gaan praten, dacht ze. Dan zou dit misschien stoppen. Het leken pesterijen op het hoogste niveau, maar Renske kende dat niet. Bij volwassenen had ze zoiets nooit verwacht. Ze had zich verdiept in pesterijen op het werk en had tot haar verbazing ontdekt dat het veel vaker voorkwam dan ze ooit had kunnen denken. Er gebeurde soms de vreselijkste dingen. Zo erg was het bij haar nog niet, maar het beïnvloedde wel haar leven, dat was al erg genoeg, vond ze. Eén keer had ze geprobeerd het er met Laura over te hebben. Een collega waarvan ze dacht dat ze die wel kon vertrouwen. Ze kwam aardig over op Renske. Achteraf gezien was het een domme zet. Nadat ze haar verteld had dat ze het idee had dat Emily het op haar gemunt had, was een uur later al duidelijk dat Laura hun gesprek doorgebriefd

had aan Emily. Die kwam op hoge poten naar het kantoor van Renske en vroeg haar mee te komen. In het kantoor van haar leidinggevende kreeg ze te horen dat ze niet gediend was van geroddel. Ze wilde geen gespannen sfeer op het werk. Met een waarschuwing stond Renske een paar minuten later weer op de gang. Vanaf die dag leken de pesterijen alleen maar erger te worden. Er werd vaak voor iedereen koffie gehaald, maar Renske vergaten ze zogenaamd. En het overwerken bestond vaak uit zaken die in haar ogen best de volgende dag geregeld konden worden. Maar Emily gaf aan dat het dringend was, om nieuwe klanten en contracten ging, dat het per se die dag nog af moest en dat zij degene was die dat dan maar moest doen. Een keer had ze aangegeven dat ze niet kon vanwege een verjaardag. Emily gaf haar te kennen dat ze daar geen boodschap aan had en dat ze verwachtte dat alles de volgende ochtend netjes op haar bureau zou liggen. Renske vroeg zich meerdere malen af wat ze verkeerd had gedaan. Maar hoe ze ook piekerde, ze kwam er niet achter. Ze durfde ook niemand meer in vertrouwen te nemen, bang voor nog meer gedoe.

En zo stond ze nu trillend van woede op

haar kantoor. Voor de derde keer deze week had Emily haar extra werk gegeven. Ze hoorde haar en Laura lachen nadat ze wegliep waardoor ze zich vernederd voelde. Ze zuchtte een paar keer diep en probeerde zichzelf onder controle te krijgen. Als ze klaar was, zou ze naar huis gaan en door blijven zoeken naar een andere baan. Al was het iets heel anders dan waar ze haar diploma voor had, het kon haar niets meer schelen, als ze hier maar zo snel mogelijk weg kon.

Met haar deur dicht begon ze aan het extra werk. Het was veel. De meeste waren al weg toen ze tegen tien uur eindelijk het licht van haar kantoor uitdeed. Ze was moe en had trek in eten. Terwijl ze lopend haar jas aan deed en naar de lift liep, botste ze tegen Max op.

‘He, jij nog hier?’ vroeg hij verbaasd. ‘Heeft Emily je weer hard laten werken?’

Max was een collega beleggingsadviseur van Emily. Renske had ze wel eens samen bij een vergadering, waarbij zij moest notuleren, gezien. Emily had zich met hem in de buurt heel anders gedragen, merkte ze op.

‘Ach, het viel wel mee. Alles is nu weer klaar,’ zei Renske. Ze wilde niet laten merken dat ze het vervelend vond. Ze kende hem niet en alles

wat je hier in vertrouwen zei kon tegen je gebruikt worden, had ze ondervonden.

‘Hm, het valt me op dat ze je vaak over laat werken de laatste tijd. En eerlijk gezegd vind ik dat niet zo tof van haar. Ze kan het werk toch verdelen?’

‘Ik heb geen idee of dat kan. Maar het is geen probleem. Alles is klaar. Ik ga nu snel naar huis, als je het niet erg vindt,’ zei ze en liep verder.

‘Ik zal wel eens met haar praten,’ riep Max haar na.

‘Doe dat maar niet. Alles is onder controle,’ zei Renske en hoopte maar dat hij het uit zijn hoofd zou laten. Ze wist dat ze dan nog meer problemen kon verwachten.

Eenmaal thuis schopte ze haar schoenen uit, liep naar de koelkast en schonk een glas witte wijn in. Ze was toe aan een beetje ontspanning. Ze had niets gegeten en trok de diepvries open om te kijken of ze nog iets had om op te warmen. Ze plukte een Iglo diepvriesmaaltijd uit de bovenste la en zette die in de magnetron. Normaal gesproken kookte ze altijd voor zichzelf, maar het was al laat nu. Ze had er geen puf meer voor. Ze ging snel in de douche en tegen de tijd dat ze eruit was, kon ze haar maaltijd op een bord doen. Ze plofte op de bank met haar

bord op schoot en zette de televisie aan. Dit was niet haar ideale avond, maar ze was moe en gaf er aan toe. Nog drie dagen werken deze week, dan was het weekend. Ze beleefde op dit moment nauwelijks plezier aan wat dan ook. Ze was zó somber de laatste weken. Normaal gesproken bracht ze in de weekenden altijd een bezoekje aan haar ouders, maar nu was ze vaak blij dat ze thuis was en koos ze ervoor om over te slaan. Tot grote teleurstelling van haar ouders. Ze zeiden er niets over, maar Renske kon merken dat ze het jammer vonden. Voor ze het wist had ze haar maaltijd op en wist ze niet eens wat ze gegeten had. Haar hoofd zat vol met wat ze nu moest doen. Ze wilde zo graag weg hier, maar ze had haar vaste lasten en kon niet zomaar opzeggen voor ze iets anders had gevonden. Piekerend pakte ze haar telefoon en zocht ze verder naar vacatures. Tegen half twee had ze er twee gevonden waar ze op reageerde. Het was niet wat ze echt wilde doen, maar voor nu was alles beter dan dit. Nu maar hopen dat ze uitgenodigd werd voor een sollicitatiegesprek.

Moe rolde ze daarna in bed om de volgende ochtend weer met tegenzin op te staan om weer naar haar werk te gaan.

2

Nog voor de wekker afliep was Renske wakker. Ze had onrustig geslapen en stapte moe haar bed uit. Ze sleepte zich naar de badkamer, waste zich, trok iets uit haar kast en liep naar de keuken. Ze pakte een drinkontbijt uit de koelkast en zag dat ze na het werk haar koelkast eens goed aan moest vullen, bijna alles was op of over de datum. Na het ontbijt, poetste ze haar tanden, waarna ze met lood in haar schoenen naar het werk vertrok.

Ze had een kleine rode Toyota, die al oud was, maar voor de korte afstanden die zij reed was het een prima auto. Ze gaf niet veel om auto's, als hij haar maar van A naar B bracht was ze dik tevreden. Ze startte haar auto en reed naar kantoor. Soms pakte ze de fiets naar haar werk, maar sinds ze er niet meer van op aan kon of ze op tijd klaar zou zijn, nam ze liever de auto. Laat in de avond terugfietsen was iets wat ze niet fijn vond.

Ze parkeerde haar auto in de ondergrondse parkeergarage van het bedrijf waar ze werkte en liep naar de lift. Net toen ze in wilde stappen hoorde ze een stem.

‘He, Renske, wacht, dan kan ik meteen mee